

Halina

Nier

Actrice Halina Reijn (32) schrijft iedere week - exclusief in Viva over haar leven.

Ik vind het niet eng. Ik jodel en zweet gewoon mee

Het met z'n allen-gevoel heeft me gegrepen en laat me niet meer los. Waar komt dat vandaan, de behoefte om ergens bij te horen, je onder te dompelen in een groep? Terwijl ik dit schrijf, spelen we bij Toneelgroep Amsterdam 'Perfect wedding', een voorstelling met het voltallige ensemble. Dat zijn dus twintig acteurs tegelijkertijd op een podium. Het stuk gaat over de liefde. Behalve van allerlei soapachtige intriges tussen de personages, kan het publiek genieten van dans en zang. Aan het eind bewegen we ons als gekken door de ruimte in een heuse Bollywooddans met de jongens tegen de meisjes. Nooit geweten dat je je zo gelukkig kunt voelen, simpelweg door niet een grote hoeveelheid mensen exact dezelfde pasjes te maken. Toen ik van mijn baas Ivo van Hove hoorde dat het de bedoeling was dat ik Chris Nietvelts rol over zou nemen in deze productie, dacht ik dat ik me verschrikkelijk zou voelen tussen al die spelers. De chaos en de hysterie die zoveel acteurs samen teweeg zouden kunnen brengen, leek me overweldigend en beangstigend. De dag van de eerste repetitie liep ik dan ook met knikkende knieën de dansstudio in. Maar in een mum van tijd voelde ik me op mijn gemak en jodelde ik vrolijk mee met de rest van de menigte. Zwetend huppelde ik achter de dansleer aan in een poging mee te komen met de anderen - die al maanden vertrouwd waren met de materie van de dans.

Waar ik vroeger in een gymzaal bibberend zei dat ik naar de wc moest als we met z'n allen mochten openkoolen, darteel ik nu energiek rohd en kwetter ik er lustig op los met mijn collega's. Als ik uitgeput raak van mezelf in

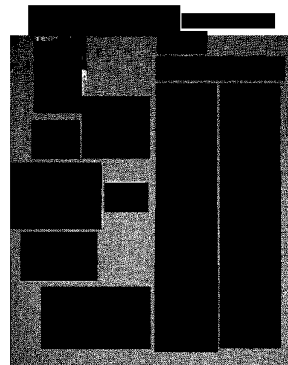
groepsverband, trek ik me terug. Vanaf de kant observeer ik de massa. Het is grappig om te zien hoe we ons in niets onderscheiden van de eerste de beste openfamilie op een rots in Artis. Hierarchieën vormen zich, een afa-aap meldt zich, kleinere apen onderwerpen zich, snuffelen aan elkaar, vechten zwingend de pikorde uit. Vrouwies jonken naar mannetjes. Baasjes besten onderdanigen. Kwetsbare diertjes plakken verlegen tegen de muur, gorilla's trommelen luideruchtig met hun poten op hun borst, moeders ontfemen zich over de jonkies. De gewezen leider in de vorm van een dansleer doet zijn best om zijn autoriteit te laten gelden, maar wordt keer op keer van zijn troon gestoten door muitende mannetjes die hun andere familieleden willen showen dat ze niet makkelijk te temmen zijn. Wie heeft de grootste bek, wie de beste verhalen, wie de mooiste kont? Een paar dagen later moeten we voor de grote baas laten zien wat we hebben gerepeteerd en verandert de sfeer drastisch. Plotseling is men geconcentreerd, stil, gespannen.

De baas is tevreden en verlaat met een glimlach het gebouw. Seconden later barst de openheul in al zijn glorie weer los. Ik vraag me af of ik hier zo van geniet omdat ik me in een veilige positie bevind, of omdat we wel grote monden hebben, maar eigenlijk een unieke groep zijn waarin het voor iedereen goed toeven is. Ik heb dan misschien maar twee regels tekst, maar voel me sterker en vrolijker dan ooit. Ik hoor ergens bij. Ik ben niet alleen. ●

Reageren?

Mail naar halina@viva.nl.

**DAT JE JE ZO
GELUKKIG KUNT
VOELEN DOOR
DEZELFDE PASJES
TE MAKEN**

In de theatervoorstelling 'Perfect wedding' neem ik de rol over van Chris Nietvelt. Genuig is het maar weinig tekst, maar er zitten ingewikkelde dansen in die ik binnen een week onder de knie moet krijgen.

